

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5Tos/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6821010353
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6821010353.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci odsúdeného G. W. za pokračovací zločin krádeže podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 22. februára 2022, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Revúca sp. zn. 1Nt/28/2021 zo dňa 24.01.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného G. W. zamietá.

odôvodnenie:

Uznesením sp. zn. 1Nt/28/2021 zo dňa 24.01.2022 senát Okresného súdu Revúca podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného G. W., nar. XX.XX.XXXX v Lučenci, na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 2T/201/2016, keď nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí súdu zo dňa 24.01.2022 sťažnosť, ktorú písomne zdôvodnil sám aj prostredníctvom svojho obhajcu. V odôvodnení sťažnosti namietal, že trest, ktorý mu bol uložený v pôvodnom trestnom konaní, je v zjavnom nepomere k závažnosti činu tak, ako to má na mysli ust. § 394 ods. 1 Tr. por. Bol toho názoru, že ak by súd neprehliadol právne záväzné akty Európskej únie, rešpektoval Ústavu SR a ustanovenia Trestného poriadku, nepochybne by mu uložil trest v kratšom trvaní. Predovšetkým malo byť v konaní pred Okresným súdom Revúca prihliadnuté na jeho predošlé odsúdenie rozhodnutím Krajského súdu v Plzni sp. zn. 50To/248/2015 zo dňa 09.11.2015, ktoré bolo na území Slovenskej republiky uznané.

Ustanovený obhajca odsúdeného doplnil sťažnosť podaním, doručeným okresnému súdu dňa 07.02.2022. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu nepovažoval za správne, pričom zotrval na svojom stanovisku prejavennom na verejnom zasadnutí súdu. Za dôvod pre obnovu konania považoval skutočnosť, že pri rozhodovaní o výmere trestu súd nevzal do úvahy predchádzajúce odsúdenia, a to najmä s poukazom na § 43 veta prvá Trestného zákona. Odsúdený tak má vykonať trest odňatia slobody v celkovej výmere 12 rokov, čo nie je primerané ani s prihliadnutím na trestnú sadzbu ustanovenú pre trestný čin podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. Ďalej uviedol, že za novú skutočnosť by mala byť považovaná aj zmena posudzovania skutkov ako trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. vykonaná zákonom č. 214/2019 Z. z. V tomto smere poukázal na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I ÚS 919/16 zo dňa 20.06.2016, z ktorého podľa obhajoby vyplýva, že za novú skutočnosť alebo dôkaz skôr neznámy je potrebné považovať aj zásadnú legislatívnu zmenu, ak je v prospech odsúdeného. Z týchto dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por., pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Po postupe v zmysle tohto ustanovenia dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť odsúdeného nebola dôvodne podaná, pretože v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky obnovy konania v zmysle obsahu ust. § 394 ods. 1 Tr. por.

Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom krajský súd zistil, že G. Kalaš bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/101/2016 zo dňa 06.02.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/28/2017 zo dňa 29.03.2017 uznatý vinným z pokračovacieho zločinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 20, § 194 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. O obnovu konania vo vyššie uvedenej veci požiadal podaním doručeným okresnému súdu dňa 22.12.2021, doplneným dňa 21.01.2022 na verejnom zasadnutí súdu. Svoj návrh rozšíril o dôvody uvedené ustanoveným obhajcom, taktiež na verejnom zasadnutí súdu.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por., obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známé, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je náprava skutkových väd právoplatného rozhodnutia v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy spochybňujúce doterajšie skutkové zistenia a rozhodnutia prijaté na ich podklade. Záver o tom, či existencia nových skutočností alebo nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné než pôvodne právoplatné rozhodnutie, môže súd ustáliť len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novo-tvrdených skutočností alebo novo-vykonaných dôkazov, a to v rozsahu ust. § 2 ods. 12 Tr. por, ktorý postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 2 ods. 19 Tr. por.

V konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmať, či sa súd v základnom konaní vysporiadal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či sa nedopustil procesných chýb a podobne. Zákonosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia sa v konaní o obnove konania nepreskúma. V zmysle skôr uvedeného povinnosťou súdu v konaní o povolení obnovy je skúmať správnosť právoplatného rozsudku v tom rozsahu, či nové skutočnosti alebo dôkazy odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v základnom konaní. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu je krajský súd toho názoru, že okresný súd v posudzovanom prípade postupoval dôsledne a vykonaným dokazovaním si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu odsúdeného, ktorým sa domáhal obnovy konania. Výrok o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania tak zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom konanie, ktoré rozhodnutiu súdu predchádzalo, bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne rozviedol, z akých dôvodov nemohol vyhovieť návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, pričom krajský súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Z návrhu odsúdeného a jeho následnej výpovede na verejnom zasadnutí vyplynulo, že odsúdený, ktorý aktuálne vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov z rozsudku Okresného súdu Revúca sp. zn.

2T/101/2016, považuje tento trest za zjavne neprimeraný s poukazom na už vykonaný trest vo výmere 2,5 roka z rozsudku Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 41T/70/2014, ako aj s poukazom na trest uložený rozsudkom Krajského súdu v Plzni sp. zn. 50To/248/2015 zo dňa 09.11.2015 vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, ktorý bol uznaný rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4Ntc/14/2018 zo dňa 10.01.2019. Krajský súd prisvedčil argumentácii okresného súdu, že v danom prípade, v odsúdených označených trestných konaniach, nejde o zbiehajúcu sa trestnú činnosť, čo aj náležite objasnil. Nad rámec uvedeného krajský súd poukazuje na ust. § 42 od. 3 Tr. zák., ktoré vylučuje uplatnenie ustanovení o súhrnnom treste vo vzťahu k odsúdeniu Krajským súdom v Plzni v konaní sp. zn. 50To/248/2015, t.j. v prípade, ak bol skorší rozsudok vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie. Pokiaľ bolo v sťažnosti poukázané na ust. § 43 Tr. por., krajský súd konštatuje, že v prípade recidívy trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený uznaný vinným pred Okresným súdom Revúca, nedošlo vo vzťahu k predošlému právoplatnému odsúdeniu Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 41T/70/2014 pri ukladaní trestu k prekročeniu najvyššej prípustnej výmery dovolenej zákonom, tak ako to tvrdila obhajoba.

Ďalej je zrejmé, že odsúdený sa domáha obnovy konania z dôvodu legislatívnej zmeny ustanovenia § 212 Tr. zák., ktorá nastala s účinnosťou od 01.08.2019. Podľa neho ide o takú novú skutočnosť, ktorá je spôsobilá naplniť hypotézu právnej normy v ust. § 394 Tr. por., a vyvolať týmto ustanovením upravené právne účinky. Odsúdený poukázal na to, že súdna prax bola do prijatia zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nejednoznačná a prísnosť posudzovania skutkov viedla zákonodarcu k zmene legislatívnej úpravy.

V nadväznosti na uvedené krajský súd rovnako ako okresný súd zdôrazňuje, že pri časovej konkurencii viacerých zákonov v čase od spáchania trestného činu do času, kedy sa o ňom rozhodne, platí s poukazom na ust. § 2 Trestného zákona všeobecný zákaz retroaktivity hmotnoprávných noriem. Tento nachádza výraz priamo v zákonomnom znení prvej vety tohto ustanovenia: „Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný.“ Výnimkou zo všeobecnej zásady je použitie retroaktivity pri časovom strete zákonov, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie, avšak podľa zákonného znenia "len v čase medzi spáchaním činu a vynesení rozsudku".

Aplikujúc na túto vec, skutok, za ktorý bol G. W. odsúdený, bol v čase uznania jeho viny a pri ukladaní trestu právne kvalifikovaný v súlade s Trestným zákonom a okresný súd mu v napadnutom uznesení právnu kvalifikáciu skutku a okolnosti uloženia trestu dostatočným spôsobom ozrejmil. Zhrnúc vyššie uvedené, použitie retroaktivity v trestnom konaní je síce v súlade s ústavnou zásadou v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky v prospech páchatel'a povinné, avšak moment, ktorý jej aplikáciu ohraničuje, je vynesenie rozsudku vo veci samej. Keďže u odsúdeného v období medzi spáchaním trestného činu a vyhlásením rozsudku súdom prvého stupňa nedošlo ku zmene zákonných ustanovení vo vzťahu k posúdeniu trestnosti spáchaného trestného činu a ukladania trestu odsúdenému, možno konštatovať, že nejde o situáciu, ktorú upravuje druhá veta ust. § 2 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Z uvedených dôvodov krajský súd v súlade s citovaným ust. § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.